

ved Undladelse af at tage fast Tjeneste udsætte sig for, om de end have havt andet loyligt Erhverv, at kunne efter Bestemmelsen i Frd. af 25de Marts 1791 § 4. blive tiltalte og dømt som Løsgængere. Og denne udhævede Ullighed for de omhandlede Personer af Bondestanden kan ikke forenes med Lovgivningens forøvrigt viste Bestræbelse for i flere Retninger, navnlig ved den almindelige Bærnepligt, at hæve Ulligheden i den saakaldte Bondestands og de andre Stænders Forpligtelser i Forhold til det Offentlige. At der endvidere, som Lovforslagets § 2 gaaer ud paa, foretages en Forandring af den ved Frd. af 25de Marts 1791 § 14, sammenholdt med Frd. af 12te Juni 1816 § 5, foruden Forbrydelse af et halvt Aars Løn fastsatte Fængselsstraf paa Vand og Brød for Tjenestefolk paa Landet, der i Utide forlade Tjenesten, har Udvalgets Fleertal ogsaa anset for uomgængelig nødvendigt. Foruden at her atter viser sig Ullighed, idet der hverken i den for Kjøbenhavn eller i den for de øvrige Kjøbstæder gjældende Lovgivning findes noget Tilsvarende til denne Straf, maa overhovedet en saadan Straf for et Contractsbrud, om dette endog har været forenet med Overhørighed af et Baalæg fra Dyrigheden, som Lovstedet forudsætter, betragtes som upassende og derhos, i Forhold til den nyere formildede Straffelovgivning, altfor haard. Hvad endelig angaaer den meest omfattende Forandring, der i Lovforslagets § 3 er foreslaaet i Henseende til Indskrænkningen af Huustugtens Udøvelse, saa at den ikke maatte skee paa fuldvorne Tjenestefolk i Almindelighed, maa Udvalgets Fleertal ogsaa betragte saadan Indskrænkning som en nødvendig Følge deels af Huusstandens i Tidernes Løb forandrede Udvikling og deels af den Retning, der i Lovgivningen har vist sig til efterhaanden at begrænse Berettigelsen til legemlig Revselses Anvendelse paa Undergivne, t. Ex. i Frd. af 27de Mai 1848 § 9 i Henseende til Hovbud, og ved Parolbefalingen af 3die August 1846 i Henseende til menige Militaire. Ei heller kan oversees den Ulempe, som Huustugtens Anvendelse paa det vorne Lyende saare let medfører, idet nemlig i et saadant Forhold, hvor saa Meget foregaaer uden Vidner, Lyendet kan

forledes til at forgribe sig paa Huusbonden, som vil udøve Huustugten.

Disse Betragtninger, der iøvrigt for Størstedelen billiges af Udvalgets Mindretal, have da ogsaa hos Fleertallet overveiet Betænkkeligheden ved Forandringer i Lyendelovgivningen, hvilken Fleertallet til en vis Grad har ligesaa vel som Mindretallet havt med Hensyn til den lidet heldige Indflydelse paa Lyendeforholdet, som den ved Krigstilstanden forarsagede Trang til Tjenestefolk, især paa Landet, har bevirket, men som imidlertid maa antages at ville snart tabe sig ved de nu i Virkeligheden indtraadte Fredsforhold og den deraf følgende Hjemkomst af en stor Deel til den tjenende Klasse hørende Mandskab.

Men, uagtet de forannævnte store Betænkkeligheder, Mindretallet har havt ved Lovforslagets Fremme for Tiden, har Mindretallet dog ikke villet fremsætte nogen særskilt Indstilling om, at Lovforslaget ikke skulde fremmes videre.

I Henseende til det foreliggende Lovforslags Enkeltheder har Udvalgets Fleertal i Haab om, at der fra Regjeringens Side snarest muligt vil blive forelagt et almindeligt Lovforslag om Lyendevæsenet, forøvrigt troet at burde indskrænke sig til at foreslaae saadanne Endringer, som efter dets Formening staae i nær og nødvendig Forbindelse med det i Lovforslagets enkelte Paragrapher Anførte.

For at det kan blive saa meget mere utvivlsomt, at Lovgivningens almindelige Forkrifter angaaende Løsgængeri ikke lide nogen Forandring ved Lovforslagets § 1, har man saaledes anset det for henstigtsmæssigt, at der til denne Paragraph skeer en Tilføielse, hvori disse Forkrifters Overholdelse indskræpes i Anledning af den forudgaaende Bestemmelse; og man har derved tillige troet at kunne benytte Leiligheden til at faae den Pligt, som efter Forordningen af 25de Marts 1791 § 4 og 24de Juli 1822 § 4 hidtil har paahvilet Sognepræsterne paa Landet til at gjøre Indberetninger om formeentlige Løsgængere, overført paa Sogneforstanderskaberne, under hvis Virksomhed saadan Pligt nu vistnok rettest maa henlægges.

Fremdeles findes der Grund til at foreslaae den Tillægsbestemmelse i § 2, at Lyen-